

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **V. K.**, zastoupená JUDr. Vladimírem Zonkem, advokátem se sídlem Sadová 1585/7, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 8. 2017, č. j. 18 Ad 12/2017 – 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta JUDr. Vladimíra Zonka **se určují** částkou **1573 Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 12. 2016, č. j. MPSV-2016/264400-923, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajské

pobočky v Ostravě ze dne 13. 4. 2016, č. j. 353215/16/OT, kterým byl žalobkyni přiznán nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“.

[2] Žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou.

[3] Krajský soud nepřisvědčil námitkám žalobkyně, podle nichž jí měl být vzhledem k jejímu zdravotnímu stavu přiznán nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“, neboť její zdravotní stav lze podřadit pod § 34 odst. 2 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon č. 329/2011 Sb.“), a progreduje do stádia imobility. Z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „PK MPSV“) je patrné, že žalobkyně je osobou naplňující podmínky § 34 odst. 2 zákona č. 329/2011 Sb., nenaplnuje však podmínky odst. 3 či 4 téhož ustanovení. Žalobkyně se sama za použití dvou francouzských holí dne 25. 11. 2016 dostavila na pracoviště žalovaného, aby se vyjádřila k podkladům rozhodnutí, a rovněž dvakrát osobně navštívila kancelář svého zástupce za účelem porady, nelze tedy uzavřít, že by žalobkyně byla imobilní. K případnému budoucímu zhoršení zdravotního stavu žalobkyně nemohly správní orgány v tomto řízení přihlídnout, neboť byly povinny vycházet ze skutkového stavu k datu vydání svých rozhodnutí.

[4] Krajský soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku, podle níž zdůvodnění posudku PK MPSV, na němž žalovaný založil své rozhodnutí, je nepřesvědčivé a vnitřně rozporné a uvedený posudek je rovněž rozporný se znaleckým posudkem MUDr. Ireny Landecké, soudní znalkyně v oboru zdravotnictví, odvětví pracovní úrazy a nemoci z povolání ze dne 30. 11. 2012. Posudek PK MPSV je dostatečně srozumitelný, úplný a přesvědčivý. V průběhu soudního řízení žalobkyně nenamítala, že by jí byla zjištěna jiná onemocnění či zdravotní omezení, než která byla uvedena v diagnostickém souhrnu PK MPSV, ani že by nebyla hodnocena podstatná část její zdravotní dokumentace. Posudek MUDr. Landecké měla PK MPSV k dispozici, nicméně na základě aktuální zdravotní dokumentace dospěla k závěru, že v případě žalobkyně se jedná o funkční poruchu dvou nosných kloubů končetin s omezením pohybu v rozsahu kolem jedné třetiny, nikoliv jedné poloviny a více. Krajský soud rovněž upozornil na to, že hlavním úkolem posudku MUDr. Landecké bylo odpovědět na otázku, zda žalobkyně v době jeho vypracování trpěla nemocí z povolání. Není jednoznačné, zda znalkyně konstatovala omezení hybnosti o více než polovinu běžného rozsahu u nosných kloubů i malých kloubů, či toliko omezení hybnosti o více než polovinu běžného rozsahu v důsledku deformujícího onemocnění malých kloubů.

[5] Námitky, v nichž žalobkyně argumentuje svou složitou socioekonomickou situací, krajský soud odmítl, neboť nesouvisí s předmětem řízení.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že

pokračování

stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu rovněž z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[7] Stěžovatelka namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť krajský soud se podle stěžovatelky nevypořádal s její žalobní argumentací.

[8] Dále stěžovatelka krajskému soudu vytkla, že nepřipustil navržené přezkoumání jejího zdravotního stavu a nevzal v úvahu znalecký posudek týkající se jejího zdravotního stavu, v němž je uvedeno, že její zdravotní postižení je těžké či zvláště těžké.

[9] Skutečnost, že se stěžovatelka dostavila na pracoviště úřadu práce s oporou dvou francouzských holí, nelze vykládat tak, že je schopna reálného pohybu k zajišťování svých záležitostí. Stěžovatelka pouze nemá s ohledem na svou socioekonomickou situaci možnost využít pomoci jiné osoby, protože bydlí na sociální ubytovně, kde si přes veškeré zdravotní potíže musí vše zajistit sama, neboť nemá nikoho, kdo by jí pomohl. Dle stěžovatelky je napadený rozsudek přepjatě formalistický a bezdůvodně založený pouze na posudkovém hodnocení orgánů sice k tomu příslušných, nicméně přímo spojených se žalovaným. Posudek PK MPSV je dle stěžovatelky neúplný, bezdůvodně formální a nepřesvědčivý, a tedy nevyhovující ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu.

[10] Stěžovatelka trvá na tom, že splňuje podmínky pro přiznání nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“ stanovené § 34 odst. 3 zákona č. 329/2011 Sb., neboť její zdravotní stav je dlouhodobě nepříznivý, trpí těžkým funkčním postižením pohyblivosti, v domácím prostředí je schopna pohybu pouze za pomoci podpůrných lokomočních prostředků a v exteriéru je schopna pohybu pouze se značnými obtížemi na krátké vzdálenosti za pomoci podpůrných lokomočních prostředků, a to pouze po rovném terénu. Do advokátní kanceláře svého zástupce se tedy dostavila se značnými obtížemi a s lokomočními pomůckami. Ačkoliv je tedy stěžovatelka smyslově zcela orientovaná a bez poruchy autistického spektra, naplňuje všechny zbylé podmínky uvedené ve zmíněném ustanovení.

[11] Vzhledem k uvedenému má stěžovatelka postup žalovaného i krajského soudu za asociální, právně neustálený a protiprávní.

[12] K tvrzení žalovaného, že orgány posudkové služby postupují při posuzování zdravotního stavu žadatelů podle metodických pokynů, stěžovatelka uvedla, že tuto argumentaci nelze přijmout, neboť posuzování zdravotního stavu žadatele je třeba provádět dle znění zákona a v intencích přísahy lékaře, že bude své povolání vykonávat v souladu s Hippokratovými zásadami.

[13] Stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud vzal v úvahu především obsah lékařských posudků Okresní správy sociálního zabezpečení v Ostravě ze dne 21. 1. 2016 a PK MPSV ze dne 18. 10. 2016. Oba uvedené posudky dospěly ke stejnému závěru – v případě stěžovatelky se jedná o stav uvedený v odstavci 1 písm. d) přílohy 4 k

vyhlášce č. 388/2011 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, v relevantním znění (dále jen „vyhláška č. 388/2011 Sb.“), nejde však o stav uvedený v odstavci 2 či 3 téže přílohy. Soud podrobně hodnotil způsob, jakým správní orgány nakládaly s posudky. Posudek PK MPSV shledal krajský soud srozumitelným, úplným a přesvědčivým, přičemž nesouhlasil s tvrzením stěžovatelky, že jí diagnostikovaná onemocnění progredují do stádia imobility. Krajský soud se zabýval rovněž znaleckým posudkem MUDr. Landecké ze dne 30. 11. 2012 a konfrontoval jej se závěry PK MPSV. Dále žalovaný připomněl, že stát je při poskytování dávek osobám se zdravotním postižením limitován svými finančními možnostmi, proto zákonodárce stanovil kritéria, která je pro získání nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“ třeba splnit. Správní orgán musí v řízení o vydání takového průkazu postupovat striktně v mezích zákona, rozšiřující výklad požadovaný stěžovatelkou je tedy nepřipustný.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že **kasační** stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[16] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu **netrpí** vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud předeseílá, že se již dříve v rozsudku ze dne 12. 4. 2018, č. j. 5 Ads 254/2017 – 27, zabýval kasační stížností téže stěžovatelky ve věci změny výše přiznaného příspěvku na péči, v níž posudkové orgány vyšly z obdobných podkladů jako v nyní posuzované věci, přičemž i stížní argumentace je do určité míry obdobná. Nejvyšší správní soud tedy i nyní při posuzování skutkově a právně obdobných otázek přiměřeně vycházel ze závěrů, k nimž dospěl ve zmiňovaném rozsudku.

[18] V nyní posuzované věci správní orgány rozhodovaly o nároku stěžovatelky na průkaz osoby se zdravotním postižením. Stěžovatelka je přesvědčena, že má s ohledem na svůj zdravotní stav nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“, správní orgány jí však přiznaly toliko nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“.

[19] Obdobnou situací se Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudku ze dne 26. 6. 2019, č. j. 8 Ads 331/2018 – 37, nebo v rozsudku ze dne 8. 11. 2018, č. j. 10 Ads 248/2017 – 61, v němž uvedl:

pokračování

„Nárok na průkaz TP nebo průkaz ZTP se podle § 34 odst. 2 a 3 zákona o poskytování dávek odvíjí od závažnosti funkčního postižení pohyblivosti nebo orientace. Posouzení míry pohyblivosti a orientace je otázkou odbornou, medicínskou, a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení.

Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení“), posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise jsou oprávněny posoudit pokles pracovní schopnosti a zaujmout posudkové závěry o invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Podle § 8 odst. 1 písm. e) zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení okresní správy sociálního zabezpečení posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost fyzických osob pro účely sociálního zabezpečení a pro účely poskytnutí dávek a průkazu osoby se zdravotním postižením podle jiných právních předpisů při zjišťovacích a kontrolních lékařských prohlídkách. Za tím účelem posuzují schopnost pohyblivosti a orientace pro účely řízení o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením.

Posudkové řízení je specifickou formou správní činnosti (srov. § 16a zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení) spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. I tyto posudky nicméně hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. a v případě potřeby může uložit též zpracování posudku soudem ustanoveným znalcem z oboru posudkového lékařství.

Ani správní soud si tedy nemůže učinit úsudek o zdravotním stavu a pracovní schopnosti účastníka řízení sám. K odborným lékařským otázkám je vypracováván posudek, který soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s., zejména zda splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Hodnotí, zda se posudek vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, včetně těch, jež namítá posuzovaná osoba, a zda je z nich zřejmé, že zdravotní stav byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace. Posudkový závěr musí být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý a srozumitelný i pro správní soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti. Soud ověřuje, zda daný posudek je úplný a přesvědčivý ve výše uvedeném smyslu (viz např. rozsudek NSS ze dne 4. 10. 2017, čj. 8 Ads 136/2017-35).

Z výše uvedeného je také zřejmé, že činnost posudkových komisí a posudkových lékařů upravuje zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Výhrady stěžovatelky, která považuje závěry posudků za pochybné proto, že byly zpracovány posudkovými lékaři působícími u správního orgánu, který o dávce rozhoduje (resp. působícího u OSSZ), jsou tedy namířeny přímo proti znění zákona, který tuto situaci předpokládá. Soulad citované právní úpravy s ústavním pořádkem potvrdil opakovaně Ústavní soud (viz například náleze ze dne 1. 11. 1995, sp. zn. II ÚS 92/95, publikovaný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu ČR svazek 4 pod č. 72). Námitka systémové podjatosti posudkových lékařů proto není důvodná (srov. též rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2018, čj. 10 Ads 121/2017-44).“

[20] Z citovaného rozsudku je zřejmé, že námitka stěžovatelky založená na tom, že krajský soud vyšel z posudků orgánů přímo spojených s žalovaným, nemůže být důvodná.

[21] Dále z citovaného rozsudku vyplývá, že při posuzování žádosti o přiznání nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením jsou správní orgány vázány zákonem, v jehož mezích musí postupovat. Při zjišťování závažnosti funkčního postižení pohyblivosti nebo orientace žadatele vycházejí správní orgány z příslušných posudků. Správním orgánům ani soudům nepřísluší činit závěry o odborných medicínských otázkách. U lékařských posudků je nutné, aby vyhověly kritériím kladeným judikaturou Nejvyššího správního soudu na jejich úplnost a přesvědčivost.

[22] V nyní posuzované věci správní orgány na základě příslušných lékařských posudků dospěly k závěru, že zdravotní stav stěžovatelky je dlouhodobě nepříznivý, přičemž rozhodující příčinou je těžká osteoartróza se závažným postižením nosných kloubů, deformujícím postižením malých kloubů horních a dolních končetin a s omezením hybnosti. Stav dále komplikuje vertebrogenní algický syndrom plurisegmentální, s poruchou statodynamiky páteřního sloupce na podkladě degenerativních změn. Jde o osobu se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra, ve smyslu § 34 odst. 2 zákona č. 329/2011 Sb. Stěžovatelka trvá na tom, že se v jejím případě jedná o těžké, respektive zvláště těžké funkční postižení pohyblivosti, přičemž vychází z již zmiňovaného znaleckého posudku MUDr. Landecké.

[23] Před samotným posouzením této věci se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, kterou stěžovatelka vznesla rovněž v již zmíněné věci sp. zn. 5 Ads 254/2017. Obdobně jako v uvedené věci přitom Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným neshledal, neboť krajský soud vypořádal všechny stěžovatelčiny námitky, jeho závěry jsou srozumitelné a vycházejí ze zjištěného skutkového stavu (k otázce přezkoumatelnosti srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, publ. pod č. 1389/2007 Sb. NSS). Vypořádání žalobní argumentace se krajský soud věnoval především na stranách 5 a 6 napadeného rozsudku, kde konstatuje, že má posudek PK MPSV za dostatečně srozumitelný, úplný a přesvědčivý, neboť stěžovatelka nenamítala, že by v něm nebyla zohledněna některá její závažná onemocnění nebo zdravotní omezení, nebo že by nebyla hodnocena podstatná část zdravotní dokumentace stěžovatelky. Krajský soud se rovněž vyjádřil k tvrzení stěžovatelky, že onemocnění, které jí bylo diagnostikováno, progreduje do stádia imobility. Nelze proto přisvědčit stěžovatelce, že by se krajský soud její argumentací nezabýval.

[24] Stěžovatelka také obdobně jako ve zmiňované věci sp. zn. 5 Ads 254/2017 namítala, že krajský soud nevzal v úvahu jí předkládaný znalecký posudek MUDr. Landecké a nevypořádal se s návrhem na přezkoumání jejího zdravotního stavu. Nejvyšší správní soud neshledal důvod odchýlit se od svých závěrů vyřčených v rozsudku ze dne 12. 4. 2018, č. j. 5 Ads 254/2017 - 27. I v nyní posuzované věci je z napadeného rozsudku i ze spisu krajského soudu zřejmé, že krajský soud vycházel nejen z posudků OSSZ a PK MPSV, ale rovněž právě ze znaleckého posudku MUDr. Landecké, který stěžovatelka předkládala u jednání krajského soudu dne 17. 8. 2017. Jak sám krajský soud konstatoval, podle protokolu o jednání PK MPSV ze dne 18. 10. 2016 měla tato posudková komise uvedený posudek MUDr. Landecké k dispozici jakožto součást posuzované zdravotnické

pokračování

dokumentace stěžovatelky, jeho závěry tedy vzala v úvahu. Zároveň je však třeba přisvědčit krajskému soudu i v tom ohledu, že uvedený znalecký posudek, který byl vypracován v rámci pracovněprávního sporu stěžovatelky na základě usnesení Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 1. 8. 2012, č. j. 6 C 338/2010 – 76, se týká zejména posouzení, zda stěžovatelka trpí nemocí z povolání, jakou a od kterého data. Uvedené otázky se přitom nutně neposuzují ze stejných medicínských hledisek, jako je tomu v případě průkazu osoby se zdravotním postižením.

[25] K namítanému nevypořádání se s důkazním návrhem stěžovatelky na přezkoumání jejího zdravotního stavu v řízení před krajským soudem Nejvyšší správní soud stejně jako v již citovaném rozsudku ze dne 12. 4. 2018, č. j. 5 Ads 254/2017 – 27, a ve shodě se svým rozsudkem ze dne 8. 2. 2017, č. j. 9 Ads 225/2016 – 61, v obecné rovině uvádí, že judikatura zdejšího i Ústavního soudu připouští, že opomenutí důkazu, jakkoli se jedná o vadu řízení, nemusí vždy nezbytně znamenat porušení základních práv účastníků řízení, případně nepřezkoumatelnost rozsudku tak, jak ji pojímá Nejvyšší správní soud (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 2. 2007, sp. zn. II. ÚS 744/06, ze dne 1. 6. 2007, sp. zn. I. ÚS 452/07, v nichž Ústavní soud dovodil jisté implicitní odůvodnění toho, proč nebyl důkaz proveden, ačkoli to nebylo v přezkoumávaných rozhodnutích výslovně uvedeno; dále srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 Afs 17/2007 – 100). Z obsahu odůvodnění rozsudku krajského soudu v projednávané věci je přitom zcela zřejmé, z jakých důvodů nebylo důkaznímu návrhu stěžovatelky vyhověno. Krajský soud dospěl k závěru o dostatečné objektivizaci zdravotního stavu stěžovatelky na základě posudků vypracovaných v řízení před správními orgány, které vycházely s dostatečného množství lékařských zpráv a další zdravotnické dokumentace [např. lékařské nálezy praktické lékařky MUDr. I. H. ze dne 23. 11. 2015, ortopeda MUDr. P. od 27. 11. 2014 do 30. 7. 2015, MUDr. Polcarové (rehabilitace) ze dne 9. 10. 2015, neuroložky MUDr. J. ze dne 11. 8. 2014 a 20. 4. 2015, znaleckého posudku doc. MUDr. J. F., CSc., ze dne 28. 2. 2006, zmiňovaného znaleckého posudku MUDr. Ireny Landecké ze dne 30. 11. 2012 ad.]. Z napadeného rozsudku přitom vyplývá, že posudky vypracované v průběhu řízení před správními orgány krajský soud shledal jednoznačnými, přesvědčivými a srozumitelnými, a to i s přihlédnutím k argumentaci stěžovatelky. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, a nelze proto považovat za pochybení krajského soudu, pokud následně nežádal např. doplnění posudku PK MPSV, resp. přezkoumání zdravotního stavu stěžovatelky.

[26] Po prostudování podkladů obsažených ve správním spise také Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že příslušné posudky jsou přesvědčivé, úplné a jednoznačné, a neshledal v nich žádné rozpory. Posudkové orgány vyšly z lékařských zpráv popisujících zdravotní stav stěžovatelky a v posudcích zhodnotily závažnost všech dílčích zdravotních nálezů i celkového zdravotního stavu stěžovatelky, přičemž dospěly k závěru, že trpí středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti. Jde tedy o stav uvedený v odstavci 1 písm. d) přílohy 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb.

[27] Tvrzený progredující charakter stěžovatelčina onemocnění nebylo možné zohlednit, neboť při posuzování nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením je nutné vycházet z aktuálního skutkového a právního stavu v době vydání správních rozhodnutí (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poznamenává, že ačkoli chápe

složitou situaci stěžovatelky při rozhodování o nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením, je nutné vycházet z přesně vymezených zákonných kritérií a závěrů posudkových komisí; stěžovatelku bylo proto nutné v době rozhodování správních orgánů považovat za osobu trpící středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti, což samozřejmě nevylučuje, aby v případě, že od té doby došlo či v budoucnosti dojde k dalšímu zhoršení jejího zdravotního stavu, si stěžovatelka podala novou žádost ve věci nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením a aby v této souvislosti došlo k novému posouzení jejího zdravotního stavu.

[28] Jestliže stěžovatelka namítala, že při hodnocení jejího zdravotního stavu postupovaly posudkové orgány dle metodického pokynu, neznamená to, že by jejich závěry a rozhodnutí byly nezákonné, pokud ob stojí ve světle zákonných ustanovení a související judikatury.

[29] Pokud jde o argumentaci, v níž stěžovatelka vytýká krajskému soudu, že při hodnocení jejího zdravotního stavu vycházel z toho, že byla schopna sama přijít na pracoviště úřadu práce a rovněž na konzultaci do kanceláře svého advokáta, je třeba uvést, že se nejednalo o skutečnosti, na nichž by krajský soud napadený rozsudek založil. Krajský soud vyšel především z odborných posudků vypracovaných příslušnými orgány, sám si úsudek o zdravotním stavu stěžovatelky nečinil, a jak vyplývá z již citovaného rozsudku ze dne 26. 6. 2019, č. j. 8 Ads 331/2018 – 37, ani činit nemohl.

IV.

Závěr a náklady řízení

[30] N základě uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, nicméně právo na náhradu nákladů řízení mu dle § 60 odst. 2 s. ř. s. ve věcech sociální péče nenáleží.

[32] Stěžovatelce byl usnesením krajského soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 18 Ad 12/2017 - 14, ustanoven k ochraně jejích práv zástupce JUDr. Milan Ostřížek, advokát; toto zastoupení pokračovalo i v následném řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 10 poslední věta s. ř. s.). V takovém případě platí jeho odměnu a náhradu hotových výdajů stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). V řízení o kasační stížnosti bylo Nejvyššímu správnímu soudu oznámeno, že ustanovený zástupce byl dle § 7b odst. 1 písm. g) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, v relevantním znění (dále jen „zákon o advokacii“), vyškrtnut se seznamu advokátů České advokátní komory a jeho nástupcem byl dle § 27 zákona o advokacii ustanoven advokát JUDr. Vladimír Zonek, který se tímto stal právním zástupcem stěžovatelky. Odměna zástupci stěžovatelky byla stanovena za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Dle § 9 odst. 2 advokátního tarifu ve spojení s § 7 bodem 3 advokátního tarifu náleží ustanovenému zástupci stěžovatelky odměna ve výši 1000 Kč a dále režijní paušál ve výši 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, tj. celkem

pokračování

1300 Kč. Protože zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se uvedená částka dále o částku odpovídající dani, kterou je povinen odvést, tj. 21 % z částky 1300 Kč, tedy o 273 Kč. Výše celkové odměny a náhrady hotových výdajů zástupce stěžovatelky proto činí 1573 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 30. listopadu 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu